UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. De Occasione Remota.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78172

Visual Library

illa prior confessio non fuit sacramentalis, cum non fuerit iudici exhibita, ut supponimus.

Et quidem hoc certum apud omnes. Solum est quæstio: an etiam in hoc casu sufficiat pœnitentem dicere in confuso: *Me accuso de peccatis iam in alia minus legitima Confessione narratis?*

In quo rursus certum sit, si Confessor illorum peccatorum notitiam habet in particulari, satis superque sufficere. Sic idem *ibid.* sicuti sufficit, si Confessario, qui meum peccatum abundè scit ut; si illud vidisset, vel illud ego extra Confessionem, consilij causa illi narrassem, dicam: *Me accuso de peccato quod vidisti*, vel, *de quo consilium dedisti.*

Quare quæstio est dumtaxat: An si tunc Confessor recordationem tam distinctam non haberet, sufficeret tamen notitia aliqua in confuso? Respondeo, varia hic aliquantulo minutiora tradi à nonnullis *ibid.* pro praxi satis sit in hoc eventu, quando confessio prior peracta est coram non iudice (nam pro aliis, quando prior confessio fuit facta sine dolore, vel non integre, si supponatur legitimo iudici exposita, locum non habet hæc quæstio, & consequenter non est tunc necessario in particulari repetenda confessio, cum satis sit prædicta confusa notitia) regulariter sufficere si dicat pœnitens *accuso me de peccatis in priore illa confessione recensitis.* Ita *ibid.* & Gaspard. Hurt *disp.* 8. *de pœnit. diff.* 8. Ratio brevitèr est, quia jam Confessor hoc modo resumere poterit distinctam cognitionem status pœnitentis, & ex vi huius distinctæ cognitionis jam factæ sacramentalis, absolvere. Quod si non resumeret (ut certe frequenter occurrit) tunc satis erit si resumat confusam: vel si neque hanc resumeret, postulet à pœnitente Confessor notitiam aliquam mediam, seu confusam prædictam peccatorum, quæ sufficiat ad judicium formandum, pœnitentiamque taxandam: nec pœnitentem cogat distinctam, novamque peccatorum confessionem afferre. Ratio est, quia tunc regulariter excitabitur memoria Confessoris, ut non procedat ad dandam pœnitentiam ex illa priore cognitione sola, quæ non fuit sacramentalis, & non sufficeret, quia peccata distinctè debent judici legitimo exhiberi, sed ex utraque, id est ex hac præsenti confusa ut relata ad illam priorem distinctam: id quod in re morali nostra satis superque est. Ex dictis vides, quando secunda Confessio fit coram eodem Confessario (de hoc enim casu semper hic locuti sumus, nam si coram alio, jam dictum n.7.) sive Confessio fuerit perperam exhibita ex defectu doloris, sive ex defectu examinis, sive quia facta est coram non Judice, sive quia aliquod peccatum sacrilegè tacitum est, semper debere, ita saltem in genere eam repeti, ut aliqua cognitio in confusa peccatorum redeat in memoriam Confessarij.

An autem Granadi 3. *p. de Sac. contr.* 7. *tr.* 9. *d.* 12. *n.* 3. Dianæ *p.* 5. *tr.* 14. *q.* 51. Ferrantini, *de q. scand. d. p. q.* 79, & ex parte Merceti solum quoad validitatem 3. *p. de sacra. q.* 9. *art.* 1. *apud. Dianam p.* 4. *tr.* 4. *res.* 203. opinio dicentium, quando Confessio invalida reiteranda est cum eodem Sacerdote, tunc sufficere pœnitentem se accusare generatim de peccatis ipsi Sacerdoti Confessis, & sacrilegio admisso in illa invalida Confessione, deque aliis forte commissis postea, nam tunc Sacerdos (*aiunt, hi*) valide, & licitè absolvet, quamvis neque in confuso peccatorum neque pœnitentiæ impositæ nullatenus recordetur, sed recordetur solum, illum sibi fuisse confessum. An inquam, hæc opinio saltem ex tantorum Doctorum authoritate sit probabilis, nobis otium non est persequi, cum præsertim, pro praxi eam, quæ hactenus explicata sententia est suscipiendam esse, omnino velimus.

CAPVT III.

De Dilatione Absolutionis.

DIffertur aliquando absolutio propter occasiones proximas non amotas: nonnunquam propter frequentem relapsum; tertiò propter aliquod peccatum emolumentum. De singulis agere hîc locus est.

§. I. *Quid sit Occasio remota, quid proxima?*

1. PRoxima occasio est quando talis est ex se ut frequenter peccatum mortale inducat: vel experientia constat hoc homine, talem affectum habere. Remota vero, quæ talis non est.

2. Alij sic definiunt cum Delugo *disp.* 14. *de pœn. cap.* 10. *num.* 149. Occasio proxima est, qua vel ferè nunquam utitur homo, considerata circumstantiis, absque novo peccato. Vt qui detinet concubinam domi, rarò vel nunqnam desinet facto, vel saltem cogitatione peccare. Remota, quæ non est proxima.

§. II. *De Occasione remota.*

3. REgula communis, & certa est: eum, qui in occasione remota versatur, absolvi legitimè posse. Ita idem *ibid. à num.* 150 Ratio est, quia aliqui sanctum Paulum. 1. ad Corinth. cap. 6. *Debuerunt omnes exire de mundo*: Et sanè nec satis esset in Ecclesia, sed in Cœlum abire.

4. Hinc inferunt Doctores cum eodem *ibid.* posse absolvi adolescentes, qui versantur laborando, vel conversando cum fœminis quæ aliam domum non habent: licet sæpè ex tali occasione, consensu, tactu, copula moralitèr peccarent: si quidem non fere fiunt ex illa occasione solent homines peccare.

§. III. *De Occasione proxima.*

4. REgula iterùm certa est & communis: eum, qui in occasione proxima est, absolvendus non esse. Ita idem *ibid.* Ratio est, quia non habet propositum non peccandi, qui peccati periculum (quale, sine dubio occasio proxima) voluntariè subit: juxta illud: *Qui amat periculum, peribit inillo.*

6. Hæc tamen regula aliquot modis limitatur ab eodem *ibidem*; Primò, ut possit absolvi pœnitens, qui habet extraordinarium dolorem, & propositum: hæc enim faciunt jam illam non esse occasionem proximam: quia homo sic armatus est fortis, adeoque ait possumus sperare victoriam.

Multa ad rem Caramuel in Reg. S. Benedicti n. 1061. Io. Sanchez *in sel. d.* 21. *n.* 9. & *d.* 10. *n.* 8.

7. Secundò, quando proponeret alia media habere; ut si occasio esset ex fœmina domestica; quam autem proponeret nunquam solum cum sola, collegam aut inveniri, ejus aspectum pro viribus declinare.

8. Tertiò, quando occasio relinqui non potest sine scandalo, gravi infamia, vel detrimento magno spirituali, vel temporali: tunc enim moraliter non dicatur quis occasionem voluntariè eligere, sed involuntariè pati. Sic Summus Pontifex *Consultationes frigidis & malef.* concessit frigidis, ac maleficiatis manere domi permanere ut sorores: idque profectò propter scandalum separationis à matrimonio contracto: cum tamen esset periculum tactuum, &c. Pari ergo ratione poterit filius familias v. g. absolvi, quamvis domi ancilla serva adsit, cum qua peccare consuevit: quam tamen ipse expellere non potest, & nec facilè, aut decenter haberet. Sic etiam à fortiori, si cum fratre, vel sorore habeat occasionem peccandi, à quorum convictu sejungi, absque gravi detrimento, nequit: debet nihilominus omnia remedia faciliora quæ potest, adhibere, ut ex se eo

Sima